

FRESH

ČASOPIS ŠKOLY KAVČÍ HORY

Č. 1, ročník 2015/16

NAŠE ŠKOLA LETOS SLAVÍ PADESÁTINY

Slovo úvodem

Zdravíme opět všechny holky a kluky,
přicházíme s dalším číslem našeho školního časopisu, znovu obohaceného o příspěvky žáků prvního a druhého stupně. Všem přispěvatelům děkujeme za spolupráci a čtenářům přejeme příjemné počtení.

První stupeň ZŠ

Anglické divadlo

V pondělí bylo ve škole divadlo. Bylo v angličtině. Bylo to velmi veselé. Moc jsme se nasmáli. Moc se mi to líbilo.

Lucie Kňourková, Z3A

Divadlo se mi líbilo. Bylo zajímavé. Líbil se mi duch, čarodějnice. Líbilo se mi na začátku, jak pán na mě zat'ukal kostrou. Naučila jsem se nové slovíčko, to jsem byla ráda.

Cecílie Machartová, Z3A

Naše třída navštívila anglické divadlo. Herec měl na jevišti připravený stůl, na kterém ležely strašidelné předměty. Například lebka, malá kostra, pavouk, myš a ještě jiné. Herec byl převlečený za

čarodějnicí a z těchto věcí uvařil lektvar. Napila se ho Lenka, která ho našla. Herec na závěr pozval několik dětí na jeviště a každému dal nějakou masku. My jsme se učili anglické názvy těchto masek.

Aneta Vávrová, Z3A

Můj výlet do vesmíru – Tomáš Bartoň

V roce 1965 nastal veliký den – stal jsem se astronautem. Bylo mi 39 a v pondělí 9. 11. jsem měl letět do vesmíru na výpravu na Venuši, Jupiter, Uran a na Mars. Nastoupil jsem do rakety a jako první jsem letěl prozkoumat Venuši. Byla to hodně velká planeta a byla celá z plynů, ty plyny byly šíleně horké. Když jsem pak přistál, byly tam

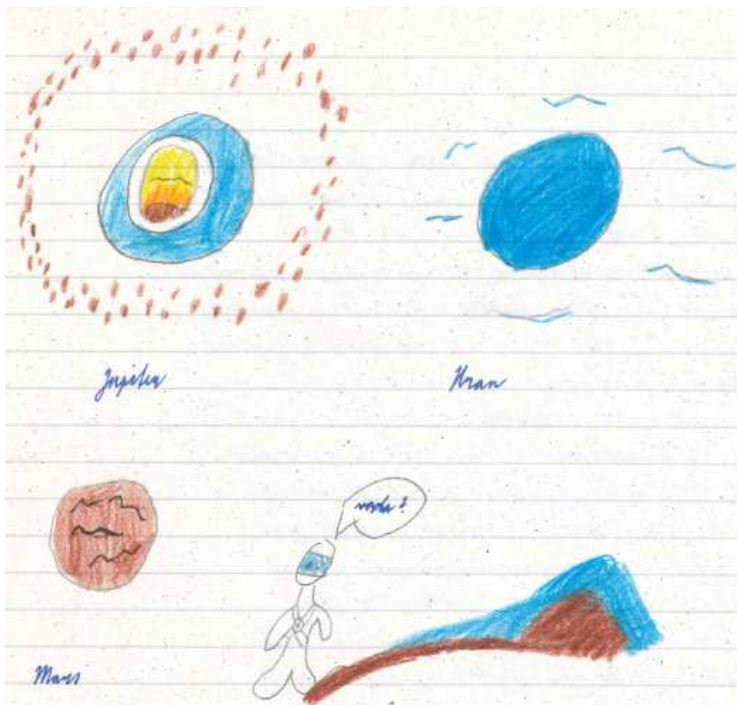
všude sopky a hezké kameny. To mi stačilo, nafotil jsem to tam a vzal vzorek kamene s sebou do laborky.

Dále jsem letěl na Jupiter, ale kamenné pásmo mě nepustilo dál, tak jsem vyfotil Jupiterův krásný prsten a pokračoval jsem ve výpravě. Dále jsem letěl k Uranu, ale nedoletěl jsem k němu, protože by mě zamrazil mráz, tak jsem si jen vyfotil jeho krásnou barvu.

Pokračoval jsem ve výpravě na Mars – poslední moji planetu. Doletěl jsem k ní a přistál jsem. Nic tam nebylo, ale pak jsem našel vodu a myslím si, že by tam mohl být život. Vyfotil jsem vodu a vrátil jsem se na Zem. Vystoupil jsem z rakety a všude bylo mnoho lidí. Ti mě přivítali s úsměvem a potleskem. Byl to nádherný zážitek. Ukázal jsem jim fotografie, které jsem nafotil na výpravě. To byl můj nejlepší zážitek, který jsem pojmenoval – Můj výlet do vesmíru.

Tomáš Bartoň, Z4B

Můj výlet do vesmíru – Rozálie Hoppová

Všechno začalo jednoho říjnového dne, kdy jsme šli na vesmírné představení do pražského planetária v Holešovicích. Jakmile se v sále setmělo, začal můj dnešní výlet do vesmíru. Temný sál se v mžiku změnil na kosmickou raketu, která nás vynesla do vesmíru.

První zastávka byla na Měsíci, kde jsem si všimla spousty kráterů, ale také lidských stop zanechaných od amerických

kosmonautů. Po zastávce na Měsíci následovala velká cesta na jednotlivé planety v naší sluneční soustavě.

Na planetě Venuši jsem zahlédla zbytky kosmické lodi a pozůstatky mimozemské civilizace. Planeta Uran nás přivítala zimou a chladem, proto nebyl důvod se zde zdržovat. Kapitán zadal do počítače nový cíl – planetu Merkur.

Planeta Merkur je nejbližší k našemu Slunci, proto je na povrchu velké vedro. Cestou domů jsem zahlédla družici sondy směřující do hlubin vesmíru. V sále se rozsvítilo světlo a já jsem byla moc ráda, že jsem zpět doma v Praze.

Rozálie Hoppová, Z4B

Druhý stupeň ZŠ

Adaptační kurz šestých tříd

V pondělí 12. října 6., 7. a 8. třída vyjely na pětidenní adaptační kurz do Podhradí. Hned v den příjezdu, poté co jsme se ubytovali, se všechny třídy rozdělily do klanů, kterých bylo celkem 13. Každý klan měl za úkol vymyslet si vlastní jméno, erb a pokřik. Po večeri se pak každý klan ostatním představil.

Druhý den od rána pršelo, ale i tak jsme šli do lesa nasbírat dřevo na táborák, který jsme měli mít ve čtvrtek. Nesbírali jsme jen

dřevo na táborák, ale i přírodní suroviny na totem. Každý klan si ho pak vytvořil a ukázal ostatním.

Třetí den jely všechny třídy na celodenní výlet, ale každá třída jela na jiné místo. My jsme se vydali do města Sázava, abychom se podívali na místní klášter.

Předposlední den, tedy ve čtvrtek, sedmá a šestá třída jely na výlet do Ledče nad Sázavou. Mezitím pro ně osmáci v Podhradí připravovali program. Po návratu pak šesté a sedmé třídy hrály hru. Ještě před večerí osmáci pro všechny nachystali kasino. Po večerí jsme opékali burty.

Poslední den jsme pak hned po snídani vyrazili domů.

Simona Malkovská, Z7B

Basketbalový turnaj

Ve čtvrtek 15. 10. 2015 na naší škole proběhl basketbalový turnaj žáků 9. tříd. Osm kluků, nominovaných z naší třídy (Capil, Gubien, Krois, Pásek, Prokeš, Šimák, Záruba, Žilák), odehrálo celkem tři zápasy s týmy základních škol z Prahy 4 (ZŠ Mendíků, ZŠ Plamínková a ZJŠ Horáčkova). I přes jejich obrovskou snahu bohužel všechny tři zápasy prohráli. Nicméně svou prohru nesli důstojně a my doufáme, že na basketbal nezanevrou ...

Markéta Žandová, Z8

Soustředění Prázat

Už tradičně se jako každý rok na konci srpna konalo pěvecké soustředění. Kromě zpěvu jsme dělali spoustu dalších aktivit. Celý týden nás provázela táborová hra „Z pohádky do pohádky“. V rámci této hry si pro nás starší členové připravili disciplíny související s danou pohádkou. Jeden z výletů byl např. do aquaparku. Jako každý rok pro nás byla připravena bojovka, velice děsivá a propracovaná. Jako každý rok se soustředění velice povedlo a nemohu se dočkat příštího.

Za účastníky (jako každý rok) Mariana Součková, Z8

Nemocný pejsek

Jedna starší paní jménem Martina měla pejska jménem Bertík. Bertík jednoho dne začal zvracet krev. Martina se rozhodla, že s Bertíkem zajde na veterinu. Doktor mu nasadil antibiotika. Martina mu je dávala přesně po 12 hodinách. Sice mu nezabírala, ale bylo to lepší než nic. Martina se hrozně bála, že jí Bertík umře – byly mu teprve tři roky. Další den šli na prohlídku k doktorovi. Doktor se zeptal, zda Martina prohlížela Bertíka, jestli nemá klíště. Doktor pejska prohlédl a přišel na to, že má za uchem obrovské klíště. Vyndal ho a nakonec Bertíkovi změřil teplotu a už ji měl jen zvýšenou. Dal jim recept na nová antibiotika. Když dorazili domů, tak mu hned dala jednu tabletu do jídla. Po pár týdnech se pejsek uzdravil a všechno dobře dopadlo. Být vámi, pravidelně své pejsky prohlížejte od klíšťat.

Míša Hassmannová, Z7A

Rozhovor s paní učitelkou Šibovou

Pracovala jste na jiné škole než na této?

Ano, pracovala jsem na Střední Zdravotnické škole v Praze.

S jakou třídou se Vám pracuje nejlépe?

S 51B.

Jaké předměty učíte?

Učím sociální péči, zdravotní nauku, výchovu ke zdraví a přírodopis. Nejraději učím sociální péči.

Jak se Vám na této škole líbí? A co byste tu změnila?

Líbí se mi tu, nic bych tu neměnila.

Jste třídní učitelka?

Ano, jsem třídní učitelka v 51B.

Máte nějaké koníčky?

Ano, ráda sportuji, čtu a chodím na procházky se psem.

Viktorie Vyletová, Eliška Růžicková, Z6B

Z projektu "Příběhy našich sousedů"

Květoslava Volková (*12. 9. 1944)

„Nikdy svým rodičům nebudu dost vděčná, za to všechno, co pro mě udělali...“

Následující příběh nám vyprávěla paní Květoslava Volková. Přivítala nás v Tyršově domě. Hned na úvod nás překvapila svou vitalitou a energickým vystupováním.

Paní Květoslava Volková, rozená Vurmová se narodila 12. 9. 1944 rodičům Josefovi a Drahomíře Vurmovým. Jako malé dítě si prošla velice dramatickým obdobím. Ona sama si na to nepamatuje, jelikož ji byl jen rok a půl. Všechny informace ví od svých adoptivních rodičů a známých.

„No, moje dětství bylo trošičku komplikované, protože jsem vyrůstala v báječné rodině, a když mi bylo dvanáct let, tak jsem se dozvěděla, že maminka a tatínek, které jsem považovala za svou rodinu, nejsou moji vlastní rodiče, že jsem o rodiče přišla za povstání koncem druhé světové války a vlastně celý můj život do té doby dvanáctiletého dítěte se trošičku naboural.“

Měla dva starší sourozence, bratra Jiřího Vurma a sestru Drahomíru Vurmovou. Všechny, rodiče i její dva sourozence, zastřelili na konci druhé světové války. Ona byla předána sestrám Červeného kříže a poté do Thomayerovy nemocnice do dětského domova, odkud si ji vzali její adoptivní rodiče.

Tento příběh ji ovlivňoval po celý život, ať už tím, že jako malá byla vážné dítě, které se nesmálo, a také nechtěla jíst „asi tím prožitým traumatem“. Přesto se její adoptivní rodiče snažili, aby měla život jako normální dítě.

„Když mi byly čtyři roky, tak mě naši odvezli do Sokola, kam jsem chodila asi do dvanácti až třinácti let. Potom jsem začala jezdit na vodě, protože rodiče byli zakladatelé vodní turistiky a asi v šestnácti letech jsem začala hrát volejbal.“

„Na základní školu jsem chodila do Podzámčí, no a pak jsem se dostala na střední školu, tenkrát to byla ještě jedenáctiletka, a protože jsem narozena v září, šla jsem do školy, když mi ještě mi nebylo šest,

takže jsem se dostala na střední školu a ještě mi nebylo sedmnáct a končila jsem ji a ještě mi nebylo dvaadvacet, takže jsem si vystudovala obor historie ... pak jsem nastoupila do vědeckého ústavu, poté jsem učila na vysoké škole, takže mám nějaké tituly, ale ty nejsou podstatné, důležité jsou vědomosti a vzdělání.“

V roce 1967 jela společně se svými přáteli do Francie. V roce 1968 se jim výjezd podařil znovu. Ve Francii pobývala i při srpnové invazi vojsk Varšavské smlouvy, ale nikdy neuvažovala o emigraci, jelikož v Čechách nemohla nechat své adoptivní rodiče.

Vyrovňování se se ztrátou svých pravých rodičů ovlivnilo i hledání jejího životního partnera.

„Já jsem se s tím vším vyrovnávala 10-11 let, opravdu ty nejkrásnější roky, jak se vlastně říká, tedy od těch 12 do těch 21. Nemyslím to tak, že bych o tom každý den přemýšlela, ale přece jenom se člověk po tom všem bál na někoho fixovat, co se týče vztahu, takže takové ty lásky, co jsou ještě před vámi, které budete určitě velice intenzivně prožívat, tak vám přeji, aby k vám došlo toho naplnění co nejvíce, abyste případné neúspěchy jaksi překonali v pohodě, i když to není vždy tak jednoduché...no takže tohle, to byl pro mě trošku problém.“

Paní Květoslava nakonec svého životního partnera našla, a jak sama říkala, má „báječného muže“, se kterým je šťastná. V den své svatby, roku 1977, dostala od svého tatínka snubní prsteny svých

adoptivních rodičů a zároveň prstýnek, na kterém je vidět lehký škrábanec od kulky, která zabila její maminku v roce 1945.

„Takže my, když jsme se brali, tak nám dal tatínek jejich snubní prsteny ...“

Moc děkujeme paní Květoslavě za poutavé povídání. Celé dopoledne, které jsme strávili v Tyršově domě, bylo velkým zážitkem.

Příběh paní Volkové zpracovali žáci 8. a 9. třídy: Tadeáš Krois, Claudie Tobiášová, Daniel Žilák, Zuzana Látalová a Robert Lucák pod vedením Mgr. Lindy Hemzalové.

Střední škola

Adaptační kurz prvních ročníků

Krok do další etapy našeho života začal 1. 9. 2015 na střední škole Kavčí hory. Ve třídě se nás sešlo 29 spolužáků. Hned druhý den jsme měli sraz před školou a v 9:00 vyrazili na adaptační kurz do areálu Poslův Mlýn u Doks. Po příjezdu jsme se rozdělili na skupiny. Ubytování jsme byli v chatkách, které byly rozdělené na dva pokoje.

Pak nás čekal oběd, po kterém jsme se všichni shromáždili u ohniště. U něho jsme se navzájem představili a paní učitelka nás poučila o školním řádu. Hráli jsme kolektivní hry. V jejich průběhu jsme se navzájem seznamovali. V půl šesté byla večeře, po které jsme hráli společenské hry. Večerku jsme měli ve 22:00.

Druhý den našeho pobytu jsme dopoledne hráli sportovní hry a odpoledne nás čekal výlet do městečka Doksy a k Máchovu jezeru. V Doksech jsme navštívili muzeum Karla Hynka Máchy. Po prohlídce jsme se vydali směrem k jezeru, kde jsme dostali rozchod.

Večer jsme se opět sešli u ohniště, kde byl připravený táborák, který nám chvílemi kazil déšť. I tak nás to neodradilo od opékání buřtů a zpívání písniček. Celý adaptační kurz byl vydařený a myslím si, že nikdo nelituje, že jel. Teď nás čeká škola a učení.

Eliška Kocourková, S1A

Návštěva Památníku Karla Čapka

Dne 11. září 2015 se studenti 4. ročníků střední odborné školy Kavčí hory zúčastnili exkurze do Památníku Karla Čapka ve Staré Huti u Dobříše. Všechny tři třídy se sešly v 10.00 před domem, kde se prohlídka konala a kde Karel Čapek strávil část svého života.

Exkurze trvala hodinu a začala promítáním dvacetiminutového filmu o Čapkově životě. Studenti dostali pracovní listy, které měli v průběhu prohlídky vyplnit. Výše zmíněný film pro ně byl prvním zdrojem cenných informací. Po skončení filmu byla na programu prohlídka domu s průvodkyní, která byla velmi milá a ochotně odpovídala na zvědavé dotazy našich čtvrtáků.

Při prohlídce se studenti dozvěděli mnoho informací o pracovním i soukromém životě Karla Čapka, o jeho dětství, dospívání, osudových ženách, bratru Josefovi apod.

„Exkurze byla velmi zajímavá a myslím, že získané informace se mi budou hodit u maturitní zkoušky z českého jazyka,“ řekla studentka ze čtvrtého ročníku.

Účast na akci nebyla hojná a žádná třída nedorazila v plném počtu, ale všichni zúčastnění byli spokojeni.

Škola exkurzi na Čapkovu Strž, jak se také nazývá památník, pořádá každý rok pro čtvrté ročníky a studenti jsou vždy spokojeni, jak nám sdělil jeden mladý muž. „Bylo fajn navštívit památník. Je to krásné místo, uvítám to víc, než sedět ve škole.“

I přes chladné počasí se výlet za velikánem naší literatury vydařil.

Simona Bollardtová, S4B

Návštěva divadelní inscenace podle Čapkova slavného románu

Dne 3. 9. 2015 navštívili studenti střední odborné školy služeb Kavčí hory divadelní představení Krakatit, v němž se představil soubor Švandova divadla. Jedná se o první jevištní uvedení románu o muži, který chtěl příliš mnoho ...

Sraz byl v 9.30 před divadlem, představení začínalo v 10.00. Studenti byli nadšení, že hned druhý den školy mají takovouto akci. Hra se odehrávala ve velkém sále Švandova divadla.

Hned po příchodu do sálu diváky upoutala na první pohled vskutku jednoduchá scéna sestavená ze schodiště a šikmé plochy, na které se nacházelo šestero prosklených oken, která pak herci využívali k náhlému zmizení i zjevení, útěkům a honičkám a celý prostor působil velice dynamicky.

Délka představení činila 175 minut včetně přestávky. O přestávce měli diváci možnost občerstvit se v divadelní kavárně nebo si kupříkladu prohlédnout informační plakáty s

repertoárem, fotografiemi a zajímavostmi ohledně divadla.

Během druhé poloviny představení někteří nechápavě kroutili hlavou a odcházeli pak z divadla zmatení, nevěda, o co vlastně šlo. „Jelikož Čapek vytvořil svět na hraně snu a reality, na hraně života a smrti, vědomí a nevědomí, který Daniel Hrbek, hlavní představitel inscenačního týmu, spolu s dalšími představiteli a hereckým obsazením přenesl na divadelní scénu,“ není divu, že se v ději někteří studenti ztráceli a hra na ně působila chaoticky.

Hana Gallusová, S4C
(citace: program představení)

Studenti prodávají pastelky

Dne 14. října se studenti středních škol v Praze zúčastnili humanitární akce Bílá pastelka. Tato akce je veřejnou sbírkou, jejíž cílem je vybrat od dobrovolníků příspěvky ve výši 20 Kč a více ve prospěch lidí se zrakovým postižením. Pokud se zájemce rozhodl

příspěť, obdržel za své peníze menší kalendář a především bílou pastelku.

Role studentů

Pro tyto akce jsou vybrány pouze některé školy, které se mohou zapojit. Jejich úkolem je vybrat studenty, kteří budou vybírat peníze na sbírku. Jelikož tuto aktivitu nemůže jen tak leckdo provozovat, každý student obdrží kartičku s plnou mocí, kterou je povinen po dobu vykonávání sbírky nosit a která ho opravňuje k vykonávání této činnosti. Dále studenti obdrží zapečetěnou kasičku, do které musí každý dárce sám vložit svůj příspěvek, aby nedošlo k podvodu. Kromě dalšího úředního dokumentu opravňujícího k této aktivitě, získají studenti jako bonus tričko s logem Bílé pastelky, které si mohou ponechat.

Úspěšnost akce

Každý rok, kdy se sbírka pořádá, je hlášena vysoká úspěšnost, a to jak účastí či vybranou částkou. Je velmi pěkné vědět, že se mezi námi stále najdou solidární a empatičtí lidé, kteří se nebojí investovat do správné věci, byť jen dvacet korun.

Tomáš Myslík, S4B
(redakčně upraveno)

Světluška

Na počátku školního roku se 26 skupinek, tvořených studenty 2. ročníku střední školy, zúčastnilo již 13. ročníku humanitární akce „V ZÁŘÍ SVĚTLUŠKY ZÁŘÍ“, která je organizovaná Nadačním fondem Českého rozhlasu. Studenti prodávali tykadla, svítící náramky a oblíbené píšťalky. A každý, kdo do kasiček přispěl, dostal jako dárek magnet s vílou. Výtěžek sbírky pomůže dětem a dospělým s těžkým zrakovým postižením. Částku, kterou se studentům podařilo vybrat, se dozvíme až v průběhu roku, ale již teď patří studentům díky za pomoc potřebným.

Miroslava Dvořáková

Perličky ze slohových prací anebo co se nepovedlo

- K Čapkům chodily mnohočlenné návštěvy.
- Paní provaděčka mluvila chronologicky.
- Vstupné do Strže bylo 20 Kč i s paní průvodkyní a dvacetiminutovým dokumentem.
- Studenti měli sraz s doprovodnými učiteli ...
- Po filmu následovala vykládaná prohlídka dvoupodlažního domu.
- Vilu dostal Karel Čapek jako dar ke svatbě k užívání na doživotí.
- Přijeli jsme mobilním automobilem☺

Družina Bludiště

Dne 4. 11. 2015 jsme se školní družinou měli akci Bludiště. Na začátku byly děti rozlosovány do skupin tak, aby byly věkově rovny. Poté každá skupina dostala 10 různých bludišť. V každém bludišti bylo skryté nějaké zvíře. Potom co skupina měla hotovo, tak všechna bludiště odevzdala. Pak jedna paní vychovatelka výsledky vyhodnotila.

Matěj Gebauer, Z4C

